

[C. J. F. Sven.]

noget, der virker i høj Grad fristende — derfor kunde jeg saamænd godt tænke mig, at vi kom af med Arbejdsløshedsfonden og paa een Gang brugte de Millioner, der er eller skal være op til de 12 Mill. Kr., som en Gang er fastsat og nu nedsat til 10,7 Mill. Kr., til at faa Krisefondene i Gang. (*Socialministeren* [Steincke]: Vi har brugt de 5). Ja, men der er jo en Forpligtelse til at supplere. Jeg har ikke noget imod, at Arbejdsgiverne vedbliver med Ydelsen, indtil det forudsatte Maksimum er naaet, og at man benytter de Penge, der dér er til Raadighed for at faa Krisefondene i Gang.

I Forbindelse med Forslaget om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring er der saa et Lovforslag om midlertidig Hjælp til arbejdsløse. Ogsaa dette Forslag er godt kendt af Tingets Medlemmer, det er praktisk talt en Genganger fra 1927 og 1928. Ved de to Lejligheder havde vort Partis Ordfører Anledning til at udtale sig ret udførligt, og jeg finder ikke paa Sagens nærværende Tidspunkt nogen som helst Anledning til at gaa ind paa nogen Gennemgang af Lovforslaget. Under Henvisning til de Bemærkninger, mit Partis Ordfører saavel i 1927 som i 1928 fremsatte, maa jeg erklære, at dette Lovforslag ikke fra vor Side vil kunne vente nogen særlig velvillig Behandling.

Vedørende det Hovedforslag, der er til Behandling, Lovforslaget om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring, kan jeg altsaa ikke i det store og hele tilsiige Ministeriet nogen særlig Støtte fra det Parti, jeg har den Ære at repræsentere; men jeg understreger, at for saa vidt angaar Krisefondene, vil den højtærede Minister og hans Parti kunne finde os parat til en fordomsfri Behandling af Spørgsmaalet, idet disse Krisefonds har vor allerstørste Interesse, og vi vil gerne paa dette Punkt søge at gennemføre, hvad gennemføres kan.

Rager: Maa jeg begynde med at tilsiige den højtærede Minister det radikale Venstres Støtte ved Gennemførelsen af dette Lovforslag; vi gaar ind i en velvillig og saglig Forhandling om Lovens endelige Udformning.

Forholdet med Arbejdsløshedslovgivningen, som den er foregaaet herhjemme, har jo været saaledes, at indtil 1924 løstes disse Problemer ved Forhandling mellem Rigsdagens forskellige Partier, og man naaede til Enighed, saaledes at de forskellige Love gik ud i Verden, vedtaget fra alle Sider i Rigsdagen. Det mener jeg man maa til-

lægge en vis Betydning ved en Lovgivning af denne Art, og det forekommer mig beklageligt, at der ved Loven i 1927 skete en Ændring derigennem, at denne Lov kun vandt Tilslutning fra den ene Side i Rigsdagen, den Side, der den Gang var Regering og nu er Opposition. Jeg kan kun se det som en Følge af, at Talsmændene for denne Lov ikke alene tilsigtede at lave en Arbejdsløshedsforsikring, men tillige havde Opmærksomheden henvendt paa forskellige Forhold, der burde være selve Hovedproblemet uvedkommende.

Nu hørte jeg vel, at den ærede Ordfører for Venstre, den daværende Indenrigsminister, det ærede Medlem Hr. Krag, udtalte, at det netop havde været Bestræbelser i 1927 at gøre Arbejdsløshedsforsikringsloven neutral, men det er jo alligevel en underlig Udtalelse at høre, for det skulde være mærkeligt, om alle Lovene indtil 1924 inklusive, alle de Love, der vandt Tilslutning ogsaa fra Højre og Venstre, virkelig var unøtrale, og det først var det ærede Medlem Hr. Krag, der som Indenrigsminister var saa heldig at finde det neutrale Standpunkt — saa vidt man kan finde det neutrale, føjede det ærede Medlem endda til, for en Arbejdsløshedsforsikringslov vil jo altid hælde noget til Gunst for Arbejderne. Og saa sker der det, at i det Øjeblik det ærede Medlem har fundet det neutrale, melder pludselig to Partier sig fra. Jeg vil dog tro, at Loven har været mest neutral, saa længe det lykkedes at samle de modstridende Anskuelser, og det lykkedes indtil 1927.

Det forekommer mig derfor at være ganske naturligt, at man allerede af den Grund tager dette Lovværk op til Revision, nu da Flertallet i Folketinget er skiftet. Men der foreligger jo yderligere nødvendige Grunde til at tage Arbejdsløshedsforsikringslovgivningen op til Revision.

Forholdet er nemlig det, at den Ordning, som blev tilvejebragt i 1927, allerede paa et tidligt Tidspunkt viste sig ikke at svare til de Forventninger, man havde næret til den — det har det ærede Medlem Hr. Krag i Dag indrømmet fra denne Talerstol, og det er i øvrigt allerede tidligere indrømmet herfra. Det viste sig ganske kort Tid efter, at man havde vedtaget Loven af 1927, at det blev nødvendigt at supplere denne Lov. Den medførte kun Oprettelse af tre Krisefondskasser, og man maatte saa supplere den. Man supplerede den da i Løbet af 1928 med to yderligere Love, som saa efter den daværende Indenrigsministers, det ærede